

A photograph of a woman lying nude in a snowy forest. She is curled up on her side, with her head resting on the snow. The background shows several tree trunks in a snowy landscape under bright light.

LINDA VAN RIJN

DE JAARCLUB

LITERAIRE THRILLER

Op een reünieweekend in het winterse Wenen halen de vriendinnen herinneringen op aan vroeger. Maar als het overlijden van jaarclubgenootje Daniëlle ter sprake komt, heeft dat fatale gevolgen...

Linda van Rijn

DE JAARCLUB

Literaire thriller

1

‘WAT WAS ER MIS MET EEN REÛNIEWEEKEND OP GRAN Canaria?’ Hugo Hoograven keek zijn vriendin aan en grijnsde. ‘Wie zei ook alweer: ‘Als ik snowboots moet meenemen op vakantie, dan ga ik dus niet?’

Dominique van Westerloo kneep haar ogen samen en stak haar tong uit. ‘Het is geen vakantie, het is maar een weekend.’

‘Maar het is wel koud.’

‘Wenen is een prachtige stad, juist als het sneeuwt.’ Althans, dat had Dominique vaak gehoord. Zelf was ze nog nooit in de Oostenrijkse hoofdstad geweest, al stond die al een tijdje op haar verlanglijst.

‘Ik dacht dat jij niet kon functioneren onder het vriespunt’, ging Hugo nog even door. Dominique lachte. Ze was de eerste om toe te geven dat ze zich altijd vreselijk

aanstelde als de zomer voorbij was. De herfst ging nog net, maar de winter vond ze zo verschrikkelijk dat ze het hele jaargetijde het liefst onder een deken doorbracht. Niet alleen de kou die niet uit je huis en uit je lijf te verdrijven leek, maar ook de dagen waarop het maar niet licht werd en het geglibber over ijs en sneeuw. Jaren geleden was ze, vlak voor haar eerste grote zaak, pal voor de rechtbank uitgegleden vanwege de gladheid. Ze had haar pleidooi, iets waar ze als beginnend advocaat toch al bloednerveus voor was, gehouden terwijl haar pols dikker en dikker werd. De pijn had haar voortdurend afgeleid, al had gelukkig niemand het gemerkt. Toen ze die middag op de eerste hulp te horen kreeg dat haar pols stevig gekneusd was, had ze de winter voor eens en voor altijd vervloekt.

‘Dan lijkt het me zaak dat jij mij voortdurend warm houdt’, antwoordde Dominique op het geplaag van haar vriend.

‘Heb ik ook nog een functie’, zei Hugo droog. ‘Want verder ga ik vooral mee als behang, toch?’

‘En om mijn koffer te dragen.’

‘Ik kan niet wachten.’

Hugo verdween naar de badkamer om zijn toiletta's te pakken. Dominique keek hem na. Het weekend dat voor hen lag, was misschien inderdaad leuker voor haar dan voor hem, al wist ze dat hij er best zin in had. In Wenen zou ze het vijftienjarig bestaan van haar jaarclub vieren, met haar zeven jaarclubgenoten en hun partners. Dat ze elk jaar een weekend wegging met haar vriendinnen was traditie, dat de mannen meegingen was voor het eerst. En ze waren ook niet eerder in het buitenland geweest.

De plannen hadden er wel gelegen, maar er was altijd wel iemand die vanwege gebrek aan geld of tijd liever in Nederland bleef. Toen ze tien jaar bestonden, waren er wilde plannen geweest om naar New York te gaan. Uiteindelijk belandden ze in Noord-Brabant, waar ze overigens een geweldig weekend in Den Bosch hadden beleefd. Voor het vijftienjarig bestaan wilden ze echter eindelijk eens uitpakken.

Dominique haalde nog een dikke trui uit haar kast en stopte die in haar koffer. Toen haar vriendin Suzan had voorgesteld om naar Wenen te gaan, had Dominique wel even gearzeld. Eerder hadden ze het erover gehad om naar Athene te gaan. Dat was een plan dat al jaren geleden was ontstaan, al bij hun afstuderen. Hun jaarclub heette Artemis en ooit zouden ze naar de bakermat van de Griekse cultuur afreizen om hun banden te verstevigen, hadden ze toen geroepen. Dominique wilde best toegeven dat dat allemaal in een dronken en melancholische bui was geroepen, maar ze vond de symboliek er niet minder mooi om. Ze had het mailtje van Suzan even onbeantwoord gelaten omdat ze tijd nodig had om een goed antwoord te verzinnen, maar toen in de tussentijd alle anderen al met Wenen hadden ingestemd, had ze gemaild dat ze het ook een goed idee vond. Ze wilde immers geen spelbreker zijn en eigenlijk kende ze Suzan ook langer dan vandaag. Als die eenmaal iets had verzonnen, kreeg je het maar moeilijk uit haar hoofd.

Tijdens hun studententijd had Dominique daar wel eens moeite mee gehad. Zij en Suzan waren best close geweest, maar ze kon zich zeker vier of vijf keer herinneren dat ze knallende ruzie hadden gehad omdat Suzan

zo dominant kon zijn. Het liefst wilde ze iedere donderdag bepalen waar het wekelijkse jaarclubotentje zou plaatsvinden, en als ze in het weekend iets met elkaar ondernamen, was het Suzan die alles wilde regelen. Op haar manier. Ook dacht Dominique aan die keer dat zij en Suzan ruzie hadden gehad omdat Dominique bij een roeivereniging wilde gaan, terwijl Suzan liever een andere sport wilde doen. Dominique had simpelweg gezegd dat ze allebei hun eigen keuze konden maken, wat Suzan als een enorme belediging had opgevat. Uiteindelijk was Dominique niet bij de roeivereniging gegaan, omdat ze de drie keer per week dat ze aanwezig moest zijn een beetje te veel vond naast haar studie. Toch was het geen zinloze ruzie geweest, want vanaf dat moment was er iets meer ruimte gekomen in hun band, wat Dominique best een verademing had gevonden. Een paar jaar later waren zij en Suzan uit elkaar gegroeid, vooral nadat Suzan een vaste relatie met Menno had gekregen. Vanaf dat moment was het Menno voor en Menno na en Dominique was af en toe behoorlijk moe geworden van al dat ge-Menno. Menno werkte toen al als onderzoeker aan de universiteit en was bezig met een ingewikkeld promotie-onderzoek. Zijn hoogste doel was professor worden, wat hem inmiddels was gelukt. Hij genoot veel aanzien in binnen- en buitenland en daar was hij zich ook terdege van bewust.

‘Ik zou ze meenemen.’

De stem van Hugo haalde Dominique uit haar gedachten. ‘Wat?’ vroeg ze een beetje verdoemd. Ze was zo ver weg geweest dat ze helemaal niet door had gehad dat hij naast haar was komen staan.

‘Die sokken’, wees hij. Dominique keek naar de blauwe skisokken in haar hand, die ze blijkbaar uit de kast had gepakt. ‘Je hebt ze vast nodig daar.’

‘O. Ja, goed idee.’

‘Waar zat jij met je gedachten?’ vroeg Hugo.

‘O, gewoon.’ Dominique haalde haar schouders op. ‘Ik dacht aan de jaarclub. En dat het al tien jaar geleden is dat ik ben afgestudeerd.’

‘O god...’ Hugo keek haar quasiwanhopig aan. ‘Wordt het zo’n weekend? Het enige wat jullie gaan doen is nostalgische herinneringen ophalen, zeker.’

‘Daarom hebben we de mannen ook meegenomen’, grijnsde Dominique.

‘Om jullie zo nu en dan weg te trekken van *memory lane*?’

‘Nee, om meer wijn voor ons in te schenken als we net helemaal in onze ‘dat waren nog eens tijden’-modus zitten.’

‘Kijk maar uit, ik voer je zo dronken dat je per ongeluk naast Lennard in bed kruipt. Lepeltje-lepeltje tegen hem aan.’

Dominique lachte en gruwelde tegelijk. ‘Heerlijk, dat rughaar.’

Lennard was de vriend van Tessa. Hij was twintig jaar ouder en minstens veertig kilo zwaarder dan zij en om persoonlijke verzorging leek hij zich nooit zo druk te maken. Zijn haar was altijd een beetje te lang, ook al was hij kaal boven op zijn hoofd, en zich scheren deed hij misschien eens per week. Dominique kende hem al voordat Tessa iets met hem kreeg, omdat hij de huisgenoot van een toenmalige scharrel was geweest. Hij

deed iets met geologie en ze had destijds nooit begrepen waarom ze hem zo vaak tegenkwam in het gebouw van de rechtenfaculteit. Pas na een hele tijd had ze doorgehad dat hij dan zogenaamd toevallig probeerde om Tessa – die net als Dominique rechten studeerde – tegen te komen. Tessa en Lennard kenden elkaar van een filosofieclubje waar ze allebei lid van waren, en ook al waren Tessa en Dominique vriendinnen geweest, Dominique had totaal niet in de gaten gehad dat haar vriendin verliefd was op een man die in Dominiques ogen haar oom had kunnen zijn.

Ze was er pas achter gekomen toen ze op een avond met een fles wijn voor de deur van Tessa's studentenflat stond, klaar om het liefdesverdriet dat ze op dat moment had te verdrinken. Ze wist niet meer welke kortstondige flirt toen uit was geraakt, maar ze herinnerde zich Tessa's gezicht die avond als de dag van gisteren. Ze had ronduit benauwd gekeken toen ze de deur open had gedaan, en toen Dominique zoals gewoonlijk gewoon door wilde lopen, had Tessa de deur angstvallig dicht gehouden. Dominique was niet het type dat een subtiele hint oppikte, dus had ze op luide toon geïnformeerd wat er aan de hand was. Tessa had met een rood hoofd gesist dat ze het morgen wel zou uitleggen, maar toen had Dominique al langs haar heen gekeken en Lennard op de bank zien zitten. Ze schaamde zich nog steeds een beetje voor de manier waarop ze verbijsterd zijn naam had uitgesproken. Het had haar achteraf ook de nodige moeite gekost om het weer goed te maken met Tessa, maar inmiddels konden ze er gelukkig allebei om lachen. Of dat ook voor Lennard gold, durfde Dominique niet te zeggen. Ze kon

nooit veel hoogte van hem kunnen krijgen, al was ze de eerste om toe te geven dat ze het ook niet echt had geprobeerd. Sinds die avond voor Tessa's deur had ze haar vriendin veel minder gezien, omdat zij en Lennard al snel meer en meer tijd samen doorbrachten. Het was het laatste jaar van hun studie geweest en Tessa was enorm druk, omdat ze wilde gaan promoveren. Naast haar studie en de tijd met Lennard was er maar weinig gelegenheid overgebleven om met vriendinnen af te spreken. Eigenlijk was het dezelfde weg gegaan als met Suzan, bedacht ze. Ze hadden elkaar alleen nog gezien als ze met de jaarclub bijeenkwamen. Na hun studie waren ze wel altijd contact blijven houden, al beperkte zich dat tot telefoontjes, whatsappjes en één keer per jaar een reünie, soms met een etentje, soms met een weekendje weg. Zonder partners.

Tussendoor sprak ze wel met sommige jaarclubgenoten afzonderlijk af. Tessa zag ze regelmatig, net als Rachelle. Gek genoeg zag Dominique van al haar jaarclubgenoten Maria nog het meest, terwijl ze juist met haar tijdens hun studietijd het minst op had gehad. Maar ze waren toevallig bij elkaar in de buurt komen wonen en hadden in het begin, toen Dominique net was gaan werken en Maria als onderzoeker in opleiding aan de universiteit verbonden was gebleven, iedere vrijdag samen gegeten. Later was dat eens per maand geworden en nu zagen ze elkaar gemiddeld elke twee maanden, plus die ene keer per jaar dat de jaarclub bijeenkwam. Maria had als enige van alle acht jaarclubgenoten geen relatie en Dominique had zich plaatsvervangend bezwaard gevoeld toen Suzan had voorgesteld ook hun partners mee te nemen. Of dates, had ze

er met een knipoog bij getypt in het mailtje. Dominique had expres gewacht met antwoorden tot Maria dat had gedaan, maar die had binnen een uur teruggemaid dat ze het een goed idee vond en dat ze speciaal voor de gelegenheid wel iemand mee zou Tinderen, zoals zij het omschreef. Dat was niet gebeurd, al had ze in de drie maanden tussen dat mailtje en nu alweer twee kortstondige scharrels gehad. De ene man kende ze uit de kroeg en bleek getrouwd, van de andere wist Dominique het verhaal niet precies. Het enige wat Maria had verteld was dat hij te fout voor woorden was en dat ze hem snel weer gedag had gezegd. Dominique was niet verbaasd. Maria had een belabberde smaak wat mannen betreft en viel altijd op de ingewikkelde exemplaren. Gelukkig was ze met de jaren wijzer geworden en dumpte ze hen tegenwoordig zodra ze doorkreeg dat ze geen relatiemateriaal voor de lange termijn waren. Tot Dominiques opluchting, want ze had het altijd moeilijk gevonden om aan te zien hoe Maria hardop fantaseerde over een toekomst met een man die Dominique niet hoefde te ontmoeten om te weten dat hij Maria pijn zou doen. Zoals die man die al jaren te veel dronk; Dominique geloofde niet dat hij echt zijn leven zou beteren voor Maria. En dan dat ene vriendje dat jaren in therapie was geweest voor zijn woede-issues, het gevolg van een moeilijke jeugd; hij had haar uiteindelijk tijdens een heftige ruzie geslagen. Dominique vond het knap dat Maria na al die teleurstellingen de moed niet had verloren en onverminderd opgewekt bleef zoeken naar de ware.

‘Het vliegtuig wacht niet, hoor.’ Hugo gaf haar een por in haar zij. ‘We moeten over een halfuur weg.’

‘Ik zal opschieten.’

‘Wil je die reisgids over Wenen mee?’

Dominique knikte. ‘Ik wil wel iets van de stad zien.’

‘Ingepakt’, zei Hugo, terwijl hij de gids in zijn volle handbagagekoffertje legde. ‘Ik ben klaar.’

‘Ik ook bijna.’

Dominique zette haar gedachten aan de kant en trok de deur van haar kledingkast open. Ze pakte twee spijkerbroeken, een vest en twee shirts en legde die in haar koffer. Dat moest genoeg zijn voor twee nachten. Helemaal boven in haar kast lag haar oude jaarclubvest, dat ze al jaren niet meer had gedragen. Even aarzelde ze, toen deed ze de deur van haar kast dicht. Ze had het nooit graag aangehad. Niet sinds Daniëlle...

Dominique schudde resoluut haar hoofd. Daar wilde ze nu niet aan denken. Ze moest ervoor zorgen dat ze haar spullen pakte, want Hugo had gelijk: het vliegtuig zou niet op hen wachten. En Suzan zou hun iets aandoen als ze niet op tijd op Schiphol zouden zijn. Die had de hele trip geregeld en hield de regie streng in handen. Dominique had zich er maar bij neergelegd, ze kende Suzan langer dan vandaag.

Ze stopte miniverpakkingen shampoo, zeep en deodorant in een plastic zakje en stopte dat in haar koffer. Daarna schoot ze in haar grijze UGGs, die ze nog maar zelden droeg, maar die perfect geschikt waren voor een weekend in de kou.

‘Klaar’, zei ze opgeruimd toen Hugo zijn hoofd om de hoek van de slaapkamerdeur stak. ‘Heb jij de boarding-passes?’

‘Ze zitten bij Starbucks’, zei Dominique na een blik op haar telefoon. ‘Zullen we daar ook heen gaan?’

Hugo keek naar de boekwinkel waar ze net voorbijliepen. ‘Wil je niet nog iets te lezen?’

Hij wachtte het antwoord niet af, maar liep al naar binnen. Dominique volgde hem. Ze neusde wat rond bij de nieuwe boeken, maar vond niks wat haar aanstond. Daarom liep ze door naar het tijdschriftenschap, waar Hugo met twee opiniebladen in zijn hand stond. Hij haalde net een derde tijdschrift uit het rek en hield het omhoog. ‘Misschien is dit iets voor Pauline’, zei hij met een grijns.

Dominique las de grote covertekst: *25 nieuwe manieren om de man van je leven te vinden (en nu eens níet op internet)*.

Ze grinnikte. Pauline had zich inderdaad jarenlang volop in de wereld van het internetdaten gestort, met wisselend succes. Sinds kort had ze echter een vaste relatie, met iemand die ze gewoon op haar werk had ontmoet. Niemand van de jaarclub had nog kennis met hem gemaakt en Dominique had eigenlijk niet verwacht dat Pauline hem zou meenemen. Maar toch had ze een paar weken geleden gemaïld met de vraag of iemand het een probleem vond, wat natuurlijk niet zo was.

‘Dat is niet meer nodig, hè’, zei ze tegen Hugo. ‘Ze is tegenwoordig aan de man.’

‘O ja?’ Hugo zette het blad terug.

‘Ze neemt hem ook mee.’

Dominique vond het eigenlijk wel kinderachtig van zichzelf dat ze daar blij om was. Het was twaalf jaar geleden dat Hugo kort iets met Pauline had gehad, voor-

dat hij met Dominique verkering kreeg. Hugo had het na een paar weken al met Pauline uitgemaakt en hij had tussendoor nog een korte relatie met iemand anders gehad voordat hij en Dominique bij elkaar kwamen. Hoewel Pauline haar op dat gebied dus niks kon verwijten, had Dominique destijds wel het idee gehad dat haar jaarclubgenoot het haar kwalijk nam dat ze een relatie was begonnen met Hugo. Pauline was enorm verliefd op hem geweest en ze had veel verdriet gehad van de breuk, ook al waren ze maar kort bij elkaar geweest. Dominique had lang het idee gehad dat Pauline, als ze de kans had gekregen, het liefst met Hugo verder was gegaan. En wat haar verontrustte was dat Hugo zijn ex ook niet compleet afwees. Er waren feestjes geweest, of avonden in de kroeg waarop Dominique knarsetandend had toegekeken hoe Hugo en Pauline zich vermaakten op de dansvloer. Achteraf zei Hugo altijd dat het juist mooi was dat ze vrienden waren gebleven, en als Dominique erover doorging, reageerde hij altijd kribbig. Ze wilde niet jaloers en achterdochtig zijn en hield er dan maar weer over op.

Gelukkig was dit alweer jaren geleden. Pauline zag ze alleen nog die ene keer per jaar als de jaarclub bij elkaar kwam en daar was Hugo niet bij. En dit weekend hoefde ze zich toch ook geen zorgen te maken? Ze kende Freek, Paulines vriend, misschien nog niet, maar ze was nu al blij met zijn komst.

‘Wil jij iets?’ vroeg Hugo, die met de twee bladen in zijn hand op weg was naar de kassa.

Dominique schudde haar hoofd. Even later liepen ze samen de drukte van de vertrekhal weer in.

‘Moet je kijken wat een rij’, zei Dominique toen ze Starbucks naderden.

‘Ik haal wel wat. Jij een latte?’

Dominique knikte en terwijl Hugo in de rij aansloot, liet ze haar ogen over de vele bankjes en tafeltjes gaan. Achter in de hoek ontdekte ze de anderen, vlak bij een groot raam dat uitzicht bood op de geparkeerde vliegtuigen, en ze baande zich een weg door de vele mensen.

‘Do!’ Maria was de eerste die haar in het oog kreeg. ‘Hai lieverd.’ Ze stond op en omhelsde Dominique hartelijk. Ze rook naar parfum en sigarettenrook. Dominique sloeg op haar beurt haar armen om haar vriendin heen. Zelfs door Maria’s kleren heen voelde ze de stevige boten van haar schouders. Maria was nooit dik geweest, maar de laatste tijd leek er helemaal geen gram vet meer aan haar te zitten. Iets waar Dominique weleens jaloers op was, omdat ze wist dat Maria er amper moeite voor deed.

Maria keek om zich heen. ‘Waar is Hugo?’

‘Die is koffie aan het halen. Hé, Tessa.’ Een voor een omhelsde Dominique haar jaarclubgenoten. Lennard begroette ze met drie zoenen, net als Menno, de man van Suzan.

‘Is Pauline er nog niet?’

‘Nee’, zei Tessa. ‘Wij zijn net zo benieuwd als jij. O, daar komen Rachelle en Paul aan.’

Nog meer omhelzingen volgden, toen ook Cara Arnoldus en Lineke Broersen zich met hun partners bij hen voegden. Cara had een hevig verhit gezicht. ‘We moesten behoorlijk doorlopen, omdat we zo laat waren’, verklaarde ze. ‘En dat valt tegenwoordig niet mee.’

Ze wees op haar omvangrijke buik en trok een gezicht.

‘Hij is prachtig’, zei Dominique, die natuurlijk wel had gehoord dat haar vriendin zwanger was, maar haar sindsdien nog niet had gezien. ‘Hoever ben je nu?’

‘Twintig weken.’

Dominique knikte. Ze had zwangeren gezien die met twintig weken een aanzienlijk kleinere buik hadden, maar dat zei ze maar niet. Cara was nooit erg slank geweest, ondanks de vele diëten die ze had geprobeerd. Een dieet eindigde bij haar meestal met de overtuiging dat ze prachtig was zoals ze was en dat de wereld haar maar moest accepteren met een paar kilo meer.

‘Hoi Sjoerd’, zei Dominique, waarna ze ook hem drie zoenen gaf. ‘Jij ook gefeliciteerd.’

‘Dank je.’ Hij grijnsde breed, duidelijk trots op zijn zwangere vrouw. ‘Had je al gehoord dat het een jongen is?’

‘Wat leuk.’ Dominique glimlachte. ‘Een stamhouder, zeggen ze dan toch?’

‘Ja, al maakt het mij allemaal niet uit. Ik verf de babykamer net zo lief knalroze.’

Dominique wilde nog iets zeggen, maar Sjoerd was al verdergelopen naar Suzan. Vanuit haar ooghoek zag ze Hugo aankomen met twee koffiebekers. Heel even voelde ze een steekje. Het gezinnetje dat Cara en Sjoerd nu aan het opbouwen waren, zou er voor haar ook echt wel in zitten. Ze had alleen een man getroffen die iets langer aan het vooruitzicht moest wennen.

‘Daar zijn ze!’ Tessa klonk opgewonden toen ze Pauline in het vizier kreeg. Dominique draaide haar hoofd om. Ze had Pauline al bijna een jaar niet gezien, maar haar vriendin leek geen dag ouder geworden. Ze zag er goed uit in

haar strakke, blauwe spijkerbroek, lichtblauwe blouse en platte laarzen. Haar blonde krullen had ze losjes opgestoken en haar gezicht straalde.

‘Hé allemaal!’ riep ze opgewonden.

Een voor een begroetten ze Pauline en daarna richtte Dominique haar aandacht op de man die achter haar stond. Hij was lang, had bruin haar dat duidelijk met zorg in een nonchalant model was gekneet en zijn gezicht was zacht en vriendelijk.

‘Hai’, zei ze, terwijl ze hem de hand schudde. ‘Ik ben Dominique.’

‘Freek.’ Hij nam haar onderzoekend op. ‘Leuk je te ontmoeten.’

‘Hier is je latte, schat’, zei Hugo, terwijl hij haar een beker in de hand drukte. Daarna gaf hij Freek een stevige handdruk. ‘Hugo.’

Dominique vroeg zich af of Pauline haar nieuwe vriend had verteld dat haar ex er dit weekend ook bij zou zijn. Waarschijnlijk niet. Het sloeg ook nergens op om het wél te vertellen, riep ze zichzelf tot de orde. Het was zo lang geleden.

‘Hoi Freek.’ Maria liet het niet bij een handdruk, maar begroette de nieuweling van de groep meteen met drie zoenen. Freek zag er een beetje overvallen uit. Dominique lachte half. Typisch Maria.

‘Oké, jongens, we kunnen gaan’, zei Suzan. ‘Over een kwartier moeten we boarden. Gate c23. Die kant op.’

Terwijl de rest langzaam in beweging kwam en tassen en jassen van de grond raapte, was Suzan al vertrokken. Dominique wisselde een blik met Maria en rolde met haar ogen.

‘Akela voorop’, mompelde Maria zacht. Daarna lachten ze allebei en volgden in een veel lager tempo richting de gate.